

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

15 April 1911

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 8. Årg. 29

En kineskvinnas tankar om vår kinamission.

Den 25 november förlidet år hade 20 år förflutit, sedan vår kinamission tog sin början. På alla våra stationer i Kina hölls den dagen en minnes- och tacksägelsefest, då tack och lov uppsändes till missionens Herre för de nådens rikedomar, som han under de gångna åren låtit komma verksamheten och dess arbetare till godo. Härom har emellertid utförligt berättats i missionärernas brev. Samma dag skrev hustrun till en av våra infödda lärare i Kina ett brev till en syförening i Sverige, vilket innehåller många uppmuntrande och behjärtansvärda sanningar och varur vi här meddela ett utdrag. Brevskriverskan är hustru till läraren vid Förbundsseminariet i Kingchowfu, Marcus Cheng. Hon skriver:

»I dag är det den 25 november. Denna dag för 20 år sedan ankommo Edra första missionärer, herr och fru Sköld, herr Wikholm och herr Engdahl, till Wuchang, Kina. Det var Svenska Missionsförbundets kinamissions födelsedag. Min man var då 6 år gammal. Han minnes så väl den

tiden, missionärerna, stationen och den första skolan. Han var med i denna skola från början och fortsatte där i 10 år. Fortfarande är han genom Guds nåd i samma mission såsom medlem och arbetare. I dag, då han ser tillbaka på sitt liv, påminnes han särskilt om, huru Gud genom missionen gjort honom till vad han är. Och han säger: 'Mig själv, mitt allt är jag skyldig Gud och missionen. Om icke Svenska Missionsförbundets kinamission funnits, vet jag icke, var jag hade varit och vad jag hade varit nu.'

Huru mycket har icke Gud gjort för Kina under dessa 20 år genom Förbundets mission! Dock är det blott en del vi se nu. Ej förrän på den sista dagen skall det bli klart, hur många personer och hur många familjer, som tacka Gud för denna mission. Frukterna av arbetet skola förbliva i evighet. Ack, prisas Gud, min själ, för missionen! Jag tackar Eder, kära vänner, hjärtligt och mycket, för vad I haven gjort genom bön och försakelse för oss. Vi förlita oss på, att

I viljen fortsätta, tills vår församling växt upp och blivit starkare. Gud skall icke förgäta Eder kärlek.

Men låtom oss nu förgäta det, som är tillryggalagt, och sträcka oss mot det, som är framför, Fil. 3: 13. Uppgiften är stor och tiden är kort. Tio-, ja hundratusenden omkring oss känna ej Gud och hans son, Jesus Kristus. Vi blygas djupt över, att vi efter 20 års underhåll och hjälp ännu äro så svaga, att vi knappast kunna göra något själva. Gud förlåte oss! Vad vi behöva i Kina är förmåga att se. Bed Gud öppna själens ögon på oss, så att vi må kunna se och känna Kristus och honom korsfäst, på det att vi må förstå äran och glädjen av att tjäna Gud och arbeta för andra, att uppoffra för andra, som I haven gjort. Bedjen för oss! Vi älska att tänka och tro, att många understödja oss med förbön. Därmed att I bedjen för oss, gören I oss en stor välgärning. Missionär Goforth,

den man, som Gud använde vid väckelsen i Kina, reste till England förra året. Där träffade han en kvinna, som han samtalade med angående nämnda väckelse. Denna kvinna om- talade, att hon vissa dagar på ett sär- skilt sätt känt sig tvingad att bedja för kineserna. Missionär Goforth tog reda på, vilka dagar det varit, och han tillägger: »Jag blev nästan bestört, då jag jämförde tiden. Där såg jag just de dagar, då Gud utförde sina krafti- gaste gärningar i Kina och Mand- schuriet.»

Ja, den dag skall komma, då den kinesiska kyrkans inre historia skall avslöjas. Då skall det visa sig, vilket arbete, som utförts för Kina ej endast av oss, som arbetat här, utan även av vissa undangömda Guds heliga i Edert land, som i löndom kämpat med Gud för Kinas evangelisering. Gud väl- signe Eder alla!

Eder i Kristus
Chein Cheng.

Styrelsesam- | Den 5 och 6 i denna
manträde. | månad var vår styrelse
samlad i Stockholm. Vid detta sam-
manträde behandlades i huvudsak
ärenden, som rörde den yttre mission-
nen. Så t. ex. granskades budgeterna
för Kongo och Turkestan, vilka skola
framläggas för konferensen.

Styrelsen kommer att föreslå konfe-
rensen dels att nu göra ett anslag för
uppförande av en station i Brazzaville,
Franska Kongo, dels att börja verk-

samhet på en ny plats i Turkestan,
nämligen staden Jengi-Hissar, som
ligger ungefär mitt emellan Kaschgar
och Jarkend.

* * *

Allmän svensk | Från intresserade
missionskonferens. | missionskretsar
har utgått ett förslag om anordnandet
av en allmän svensk missionskonferens
för yttre missionen. Den är föreslagen
att hållas under hösten 1912. Till
densamma äro inbjudna alla svenska
missionssällskap och kommittéer, som
bedriva mission bland icke kristna
folk.

Missionsförbundets styrelse har för
sin del med glädje omfattat förslaget

och har beslutit föreslå konferensen, att Svenska Missionsförbundet måtte officiellt deltaga i den planerade konferensen.

* * *

Ljusare utsikter i Kongo. | Det är med synnerlig glädje och stor tacksamhet till Gud, som vi mottagit underrättelser från Kongo på sista tiden. De ha vittnat om en betydlig ljusning i arbetet. Många av de infödda, som under de sista årens sällningstider avfallit, ha återkommit och begärt att få bli upptagna i församlingarne. Bland dem ha varit flera av de infödda f. d. lärarne.

* * *

Sjukligt i Kongo. | Att det är sjukligt i Kongo är nu ingen egentlig ovanlighet. Där hör sådant till den dagliga erfarenheten. Men då våra missionsyskon därute under en lång tid fått vara ganska friska, kom senaste posten, som meddelade om fleras rätt svåra sjukdom, ganska överraskande. Efter konferensen, som hölls vid Mukimbungu, blevo många sjuka i feber.

Missionär Wikholm avliden vid Kingoyi. | Just som tidningen går i press, når oss ett kabeltelegram från broder Westling vid Londe, att missionär O. Wikholm avlidit vid Kingoyi station den 31 mars. Dödsorsaken var klimatfeber.

Broder Wikholm reste ut till Kongo för lidet år för andra gången. Han var då nygift. Även hans hustru, som är född Persson, hade förut vistats i Kongo tre år.

Vi hoppas, att innan nästa nummer av tidningen utkommer, ha närmare underrättelser om hans sjukdom och död, så att vi bli i tillfälle att däri meddela därom. Må Herren i sin nåd

och kärlek trösta och hugsvala den sörjande maken och den avlidnes övriga anförvanter.

* * *

Arbetet i Franska Kongo. | Just i dagarne ha våra missionärer i Kongo börjat arbetet på ännu en ny plats, nämligen i själva huvudstaden Brazzaville. Missionär T. Ceder, som blivit utsedd att leda arbetet på denna plats, har begivit sig dit för att göra förberedande arbeten för stationens uppförande, ett arbete, som kommer att taga en ganska lång tid i anspråk.

* * *

Ändring av adresser. | På grund av de omflyttningar, som vid årsskiftet ägt rum i Kongo, fästa vi våra missionsvänners uppmärksamhet på den ändring av adresser, som blivit en följd därav. Vi hänvisa till den adresslista, som vi komma att införa på nästa nummers omslag.

Till predikantkörens medlemmar.

För att om möjligt åstadkomma någon lindring i våra övningar under konferensdagarne, torde varje medlem av kören söka att komma en dag i förväg i och för repetition. För detta ändamål har Missionsskolan på Lidingön ställts till vårt förfogande, där även mat och logis beredas oss. Låt oss därför samlas å Missionsskolan *tisdagen den 6 juni*, så hava vi hela onsdagen för övning. Nya medlemmar antagas, och göre dessa sin anmälan hos undertecknad för erhållande av noter. Gud välsigne vår kör!

Soldathemmet, *Falun*, den 5 april 1911.

P. Persson.

Från vår yttre mission.

Hälsning från kongokonferensen.

Den på Mukimbungu missionsstation samlade kongokonferensen beder att på detta sätt få sända sin varma hälsning till Missionsförbundets läsare.

Det har varit oss en stor glädje att under denna konferens få se tillbaka på de gångna 25 åren, som vår mission verkat här i landet. Denna 25-åriga verksamhet har ej varit förgäves. Manget Hams barn har under denna tid blivit befriat från okunnighetens tyngande börda, fått kunskap om, att det finnes en Gud, som älskar t. o. m. den djupast sjunkne, tagit sin tillflykt till honom och därför närmat sig »dödsskuggans dal» med samma känsla, som då barnet närmar sig fadershuset.

Sex huvudstationer hava under denna tid byggts i Belgiska Kongo, vilka nu stå som fyrbåkar bland mörka skär. Omkring dessa huvudstationer hava församlingar växt upp, som nu somligstädes rätt kraftigt arbeta mot målet: självunderhåll. Utom dessa sex huvudstationer i Belgiska Kongo äro tre under byggnad i Franska Kongo, och vi hoppas, att framtiden skall uppvisa samma glädjande resultat vid de nya som vid de äldre missionsstationerna.

Folket börjar väckas genom missionsens arbete från sin tusenåriga likgiltighetssömn till livgivande och ideella intressen. Det är icke längre en skam för mannen att arbeta. Hans behov av arbete utvecklas mer och mer, och resultatet härav kan ej åtminstone en europés ögon undgå att lägga märke till.

Av allt detta kunna vi se, att morgonstjärnan, bebådande en ny dag, uppgått över Kongos land, ty missionen trycker sin prägel på folket och omdanar det. Hedendomen med sin vidskepelse, sina fetischer, seder och bruk försvinner så småningom. En kristlig ande banar sig väg till dem, som efter den flera sekler långa natten äntligen börja skönja dagbräckningen. Genom missionens verksamhet tillføres folket en bred och djup ström av välsignelse. Denna ström har för stora skaror av Kongos olyckliga barn öppnat portarna till en ny värld, med bättre förhållanden i både religiöst och socialt avseende. Det tyngande slavok, som okunnigheten lagt på kongonegersn skuldror, avlyftes så småningom, och tillträde gives även för honom till den frigörande sanningens evigt segrande rike. Därför, kära missionsvänner, må vi uppmuntra varandra till fortsatt strid för Herrens rikssak, ty under såväl ljusa som mörka dagar hava vi samma mål: *Kongo för Kristus*. Det målet skall nås, även om varje steg emot detsamma skall köpas med offer.

Vi ha haft en mycket god konferens. Många viktiga beslut ha under densamma fattats. Förhandlingarna hava präglats av kärlek, och en känsla av verksamhetslust och hänförelse i striden för Mästaren har förnummits. Vi vänta på väckelse inom våra församlingar och på att hela Kongo skall genljuda av lov och pris till himmelens Gud för den frälsning, han berett alla folk.

Gud välsigne oss och våra kära missionsvänner därhemma i vårt älskade fosterland!

Å kongokonferensens vägnar

Carl Palmkvist.

Sekreterare.

Kohtien.

Wuchang den 18 februari 1911.

Älskade och ofta ihågkomna missionsvänner!

Nåd och frid!

Denna gång vill jag berätta om en plats, som heter Kohtien. Det är en stor, folkrik köping med frisk affärsrörelse året om. En stor mängd byar av icke ringa betydelse — somliga ha mellan 600 à 800 familjer — omkransa köpingen på alla sidor. Länge ha vi tänkt att söka öppna evangelisk verksamhet på platsen. Men det har icke varit någon lätt sak. Folket är mycket stolt, högdraget och fientligt gent emot allt vad utländskt heter. Flera höga ämbetsmän ha utgått från köpingen i rikets tjänst. I Kina anses sådant för något synnerligt märkvärdigt.

Tidigt på våren 1910 gjorde vi vårt första försök att hyra lokal och öppna evangelisk verksamhet där. De två män, som vi hade sänt för att bo där någon tid och känna sig för samt hyra en liten lokal, kommo ganska snart tillbaka med oförrättat ärende. Vi hade i flera år besökt köpingen någon gång då och då. Mer än en hade sagt oss, att det skulle nog gå bra lätt att få hyra. Det trodde vi ock själva. Men annat fingo vi se, då det blev allvar av. Då trädde det gamla kinesiska sättet fram. De ledande männen på platsen satte sig energiskt emot oss. De menade helt säkert, att vi icke skulle få fast fot. Katolikerna hade en tid före oss köpt hus i Kohtien, men de styrande hade burit tillbaka pengarne, och katolikerna hade intet annat att göra än draga sig därifrån.

Emellertid gjorde vi ett andra försök. Evangelisten Li tog saken om hand,

och det lyckades oss att få en liten torftig plats — ett fähus, rätt fram sagt. Men vi voro glada, att vi kommit in på den plats, som vi tänkt så mycket på och bedit så mycket för under årens lopp.

Den unge man, som vi hade i beredskap att upptaga det evangeliska arbetet i Kohtien, blev nu sänd dit. Men då blev det oro i lägret, värre till och med än vi hade väntat. Först sökte de att med övertalningskonst få vår man att lämna platsen. De ville kosta på honom fri resa i en extrabåt samt medsända de saker, missionen hade där. De lovade att sedan komma till Wuchang, bjuda missionärerna och honom till sig samt göra sitt bästa för att mottaga oss. Fagra voro löftena och vackra orden. Men från kinesisk synpunkt sett var det ej svårt att förstå, hur mycken betydelse som kunde tillmätas denna lysande framställning. Hade de bara fått bort oss, skulle de nog rätt snart ordnat det så, att det dröjt länge, innan någon utlänning kunnat komma in och fått hyra predikolokal i köpingen.

Vår man kom till Wuchang för att redogöra för de erfarenheter, han fått göra. Medan han var borta, passade platsens ledande män på att låta bära bort våra och vår mans saker från vårt förhyrda hus till ett ställe på landet. Det blev nu ett ganska vidlyftigt parlamentering, men Herren stod oss bi och hjälpte oss, så att vi kunde få taga vår lilla tränga lokal i besittning. Distriktsmandarinen utfärdade en för oss förmånlig proklamation. Och då vi för andra gången togo vårt hus, som var på riktiga grunder hyrt, i besittning, undrade vi nog, hur det skulle avlöpa. Vi bådo, arbetade och befallde vår sak i Guds händer. Det såg verkligen inte så ljusst ut till en början, ty de ledande personerna sökte att lägga flera hinder i vår väg. De till och med förbjödo personer att besöka vår lokal.

Emellertid arbetade vi i stillhet och hopp. I fjol sommar såg det särskilt

mörkt ut ett tag, då värden, som vi hade hyrt av, blev allvarligt sjuk. En av våra bokspridare, som då var på platsen för att hjälpa till, och vår nye evangelist sågo ställningen ganska kritisk. Husvärden blev allt sämre, och medicinen, han tog, hade ingen verkan. Våra män behandlade då den sjuke enligt Jak. 5: 14. En vändning skedde genast i sjukdomen, och allt sedan har mannen varit frisk. Hade han dött, så hade det nog blivit mycket väsen. Säkert hade då de vidskepliga kineserna antagit, att hans död varit en följd av, att han hyrt ut sitt hus till utlänningarne. Och vad detta med annat i ryktesväg skulle ha haft för verkan för oss och vårt arbete, det är lätt att förutse av den, som känner förhållandena i detta land.

Vi få nu av fullaste hjärta tacka Gud, när vi blicka tillbaka på året, som gått, då det är fråga om Kohtien. Icke annat än vi nu kunna se och förstå, så ha vi fast fot på platsen. Förtroendet för oss och vårt arbete synes vara i tillväxt bland folket. De äldste och ledande ha ju icke närmat sig oss något vidare. Men de ha icke heller på sistone utvecklat någon motståndskraft gent emot vårt verk. De förhålla sig passiva. Kanske skall Herren omsider vinna någon av dem och föra dem till rätta. Mätte så skel

Men vår tarvliga lokal — det lilla fähuset — skulle vi snart behöva utbyta mot en bättre plats. Ingen av Eder, vänner, kan tro, hur dåligt det rucklet är. Men vi voro ju så glada att få tag i något, då allt syntes vara stängt. Vi ansågo det som en stor uppgift att kunna komma in med evangelium bland dessa skaror av människor. Låtom oss nu gemensamt prisa Herren, som hjälpt oss så nådeligen!

Mitt hopp står till Gud och någon av våra vänner i Sverige, att vi snart skola få en bättre lokal i Kohtien. Och då de vänner, som jag särskilt tänker på, läst dessa rader, skola de säkert med allra första hjälpa oss i

detta stycke. Det är Guds sak, det gäller, icke vår. Det är själars frälsning det åsyftar. Det är ett samlande av skatter för evigheten. Kunna vi med våra krafter och gåvor befrämja Guds ära, så är det ju det största, som kan vederfaras en människa på jorden. Herren göre oss trogna, var och en på sin post, tills dagarne hava en ände och vi få ingå i vår Herres glädje!

Många varma hälsningar till alla missionens vänner från

Eder i Herren

Joh. Sköld.

Missionär *L. A. Fagerholm* i Wuchang skriver i ett nyligen anlant brev till Styrelsen bland annat:

Vi hade de stora evangeliska alliansmötena här i Wuchang i början av december. Då höllos möten i vårt gatkapell varje kväll och vi fingo predika för fullt hus, så mycket våra krafter räckte och mera till. Men så hade vi ock ställt till lite extra utstyrsel i kapellet ävensom annonsering, som ryckt upp folket. Sådana möten pågingo i alla kapell och kyrkor i dessa tre städer, Wuchang, Hankow och Hanyang, och stora folkmassor fingo under de dagarne höra evangelium. Vi hade en kväll den omtalade evangelisten pastor Ting Limei från Schantung hos oss, och hans enkla, originella sätt tilldrog sig allas uppmärksamhet och intresse. Han sjöng större delen av sitt budskap, och innehållet i detsamma var: »Ö ja, det finns frälsning för dig», och detta växlade han om med, så att han sjöng den ena gången, att det fanns frälsning för rik och fattig, en annan gång att det fanns frälsning för herre och bonde, för lärd och olärd o. s. v. Ett fyrtiotal antecknade efteråt sina namn och lovade att mera studera den lära, vi förkunna.

Det egentliga mötet för ombuden hölls i Hankow, och frukterna därav skola visa sig i den kristna församlingen.

Under jul- och nyårstiden hade vi ju också möten, och vad våra enskilda möten beträffar, så voro de goda och uppfriskande. De offentliga mötena under böneveckan voro ju också goda, om man än hade önskat, att lite mer andlig uppräckelse hade försports bland de kristna.

Kinesernas nyår firas numera av de kristna här på det sättet, att de samlas ett par timmar varje dag de tre första dagarna av året till bön och uppbyggelse. Dessa möten ledas helt och hållet av kineserna själva.

Ett och annat har sedan dess passerat. Så ha vi nyligen fått döpa tre män till Kristus. Två av dem äro unga söner till kristna föräldrar. Vårt nya kapell i Sinho ha vi fått inviga, och hade då ett mycket gott möte. Kapellet var till trängsel fyllt. De äldsta på platsen hade alla hörsammat inbjudningen och närvaro vid festen. Dr Jackson från amerikanska kyrkans mission höll invigningstalet och hade därvid till text 1 Kor. 3: 9.

Det synes redan, som om vårt nya kapell där skulle ha fått verka det goda, att folket på platsen vill komma med på våra möten mera än vad förr varit fallet.

MISSIONEN I OST-TURKESTAN

Ur ett brev till Styrelsen från fru Ellen Törnqvist i Kaschgar göra vi följande utdrag:

»En gift kvinnlig missionärs mesta tid och arbete måste — åtminstone är så fallet på detta fält — ägnas åt hemmet och hushållet, helst som vi ansett det lämpligast, att familjerna mottaga de ogifta missionärerna i inackordering. Visserligen kan det för husmodern mången gång kännas motbjudande att på missionsfältet ägna

sin mesta tid åt sådant arbete, men man får på samma gång trösta sig med, att andra därigenom få händerna fria till egentligt missionsarbete. Och vad det vill säga att sköta ett hushåll här i landet, tror jag blott den kan riktigt fatta, som själv försökt det. Alltid och allestädes måste man själv stå över allt och alla, för att få något uträttat och för att ej få allt bortstulet. Ty man gör ingen överdrift, om man påstår, att de människor, man har till sitt förfogande, sätta sin ära i att göra så litet som möjligt och att stjåla så mycket som möjligt. Det senare anses bland muhammedanerna icke vara någon synd utan tvärtom en förtjänst, blott de stjåla från de »orena», d. v. s. kristna och andra icke muhammedaner.

Så ofta tid och krafter tillåtit, har jag gjort husbesök och även mottagit besök av både muhammedan- och kineskvinnor. Särskilt har jag de sista månaderna kunnat rätt mycket ägna min tid häråt. Under dylika besök får man göra erfarenheter av de mest skilda slag, och de angenäma äro långt ifrån övervägande. Blott ett exempel ur högen. Då jag med sin lille gosse vid handen kommer in i en familj, finner jag »frun» i huset så upptagen med att sminka och kläda sig, att hon ej har tid att ens se åt oss. Hon gör sig i ordning att träda inför sina — avgudar. Jag går in i nästa hus och finner familjen i färd med att som bäst njuta av sitt kära opium. Den dagen kunde jag ej fortsätta längre. Det sved i hjärtat och mitt mod var slut.

Men jag har även fått uppmuntran av dessa besök. Ofta lyssna dessa försummade kvinnor med intresse till det jag har att säga dem. Och när de få höra, att jag är gift och har barn, och de sedan få komma och hälsa på i vårt hem, är det som om isen skulle smälta bort något och det nedärvda misstroendet vika en smula. Särskilt har det glatt mig att se och känna, med vilken verklig förståelse både muhammedan- och kineskvinnor deltagit i vår

sorg, då vi hade mist vår lilla dotter. Det är något, som de kunna sätta sig in i, att barn ryckas bort. På samma gång har man härvid rika tillfällen att omtala de kristnas hopp och att vi ej behöva stå med tröstlös sorg vid graven».

Jarkend den 23 febr. 1911.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Åter ligger ett år bakom oss, och under detsamma har Herren varit trofast. Nöd har ej fattats men ej heller nåd. Gud vare tack för allt.

Vi bonu på den nya stationen, dit vi flyttade i mitten av oktober förlidet år. Det var då långt ifrån färdigt, men vår

lägenhet blev dock så pass i ordning, att vi strax före jul riktigt kunde taga den i besittning. Vi trivas här mycket gott och önska, att denna station må bliva en ljusets fyrbåk bland dessa arma människor. Må vi blott göra, vad vi kunna, och vara trogna i vårt arbete, så skall välsignelsen ej utebliva.

Tack för Edra förböner och all Eder hjälp under det gångna året. Tack för alla de bevis på kärlek, som vi till julen fingo erfara uti de präktiga saker vi erhöilo, så väl till oss personligen som till våra barn. Man blir riktigt varm om hjärtat, då man så får röna det ena beviset efter det

andra på Eder outtröttliga kärlek och Edert uthålliga arbete för oss.

Vi ha nu åter börjat vår lilla skola på den gamla platsen. Snart hoppas vi få flytta vår skolverksamhet till den nya stationen. Skolhuset är ännu ej fullt färdigt, men det skall ej dröja alltför länge till dess. Det ser numera ej så svårt ut att få barn till skolan, som det varit förut. Det börjar ljusa även i Turkestan, Herren vare pris.

Förstärkning i arbetet ha vi nu erhållit i broder G. Palmberg och syster Mia Mobeck, varöver vi äro glada och tacksamma. De fingo genast hugga i med arbete. Syster Mia kom som en

välbehörlig hjälp för syster Stina Mårtensson i sjukvården och broder Palmberg i det praktiska arbetet, som föreligger, ty byggnadsarbetet är ännu ej avslutat. Det kommer att

Gata i Jarkend.

åter börja på allvar i nästa månad — jag menar det yttre arbetet. Inomhus har det fortgått hela vintern.

Trettondagen hade vi på nya stationen anordnat en liten fest för skolbarnen, då de undfägnades med te, äpplen och andra godsaker. Min bror talade en stund till dem om det sanna ljuset, som kommit i världen för att upplysa de i mörker famlande människorna. Det var en lust att se, huru barnens ögon strålade av fröjd. Vi äldre tyckte oss för en stund förflyttade till en liten söndagsskolfest hemma i vårt älskade Sverige.

För någon vecka sedan hade kine-

serna vårfest. På festplatsen hade ett rykte spritts ut, att vi här på den nya stationen skulle hava någon sorts tillställning. Först kunde vi inte förstå, varför så mycket folk samlades här dag efter dag, men fingo snart reda på det nämnda ryktet. Vi togo tillfället i akt och bådo dem komma tillbaka följande söndag, då vi hade möte. På söndagen kom mycket riktigt en stor folkmassa, så att lokalen var på förmiddagen nästan fullsatt av uppmärksamma åhörare. På eftermiddagen var den alldeles fullsatt och även i korridoren och utanför samlades en stor skara. Visst var det litet störande under mötena, därför att en del gingo ut, då andra kommo in, men vi gladdes dock över att en gång få se en sådan skara muhammedaner stilla och uppmärksamt lyssna till ordet om

Jesus, som är kommen för att frälsa dem och göra dem lyckliga både för tiden och evigheten. Vi hoppas, att ej ordet blev fåfängt utsått utan kommer att bära frukt uti någons, ja mångas hjärtan.

Sista delen av året ha vi fått vara ganska friska och kunnat sköta våra arbeten. Och vi bedja Herren om nåd och kraft för det nu ingångna arbetsåret. Vi hoppas ock att även i fortsättningen få vara inneslutna i Edra förböner och Eder hågkomst. Ja, må Herren i sin nåd välsigna vårt arbete härute, att det må bära frukt för evigheten! Det är vår innerliga önskan och bön till Herren.

Med hjärtliga hälsningar från oss alla,

Eder tillgivna
Gerda Andersson.

Westendmissionen i London nedlagd.

Skandinaviska Westendmissionen i London är nu nedlagd i enlighet med beslut av Svenska Missionsförbundets konferens. Orsakerna därtill äro, som bekant, dels att norrmän och danskar numera ha självständig verksamhet i egna lokaler, dels och förnämligast den nya svenska kyrkans uppförande i närheten av Westendmissionens lokal. Verksamheten där kommer nämligen att bedrivas efter samma linjer som i Westendmissionen. Med kyrkan äro även lärum och samlingssal förenade.

Det är omkring 30 år sedan det första försöket gjordes att få till stånd en ordnad verksamhet bland skandinaverna i västra London. Några troende hantverkare bildade då en förening, kallad »Senapskornet», för detta ändamål. Svenska Missionsförbundets förste kongomissionär, C. J. Engvall, som före sin utresa till Kongo vistades i London nio månader för språkstudier, uppehöll under denna tid föreningens verksamhet.

Emellertid upphörde arbetet i juli 1881, då Engvall reste till Kongo och alla medlemmarne, med undantag av ordföranden, lämnade London. Den 12 november 1882 återupplivades föreningen. Från aug. 1883 till mars 1884 predikade missionär C. Elfström där. Något år senare började legationspredikanten Palmér predika i stadsdelen Soho, och fyra år senare började ingenjör A. Welin och hr C. J. Ekman, en son till f. d. missionsföreståndare E. J. Ekman, att hålla regelbundna möten i en missionssal i Soho. På våren 1896 avsändes en skrivelse till Svenska Missionsförbundet med begäran om en missionär att verka bland skandinaverna i Westend. Det var tredje gången en sådan anhållan gjordes, och nu blev den beviljad. Konferensen 1896 beslöt sända dit missionär C. J. Engvall, som av hälsoskäl ej kunde fortsätta sin verksamhet i Kongo. Han kom till London i november samma år.

I början av december hyrde ingenjör Welin och herr C. J. Ekman huset n:r 17 Percy Street. Där fortgick verksamheten till i början av år 1895, då den flyttades till 38 Fitzroy Street, där den sedan dess haft sin plats.

Arbetet har under de 14 år som missionär Engvall förestått detsamma, varit av växlande slag. Först må då nämnas söndagsgudstjänsterna och andra rent andliga möten, bibelstunder och missionsaftnar. Men det har ej varit utslutande en mission i vanlig mening, utan verksamheten har sträckt sig till flera områden. Så har i det mycket trevliga biblioteket ett hem beretts unga skandinaver, där de kunnat tillbringa sina lediga stunder, läsa tidningar, skriva brev o. s. v. Detta läsrum har varit väl-försett

med tidningar, och innehållit 500 böcker. Varje lördag ha hållits möten af olika slag, diskussioner, litteraturaftnar, föredrag, samkväm o. s. v. Man har gjort mycket för att vara en förenande länk mellan landsmännen i London och i hemlandet och på allt sätt sökt stärka fosterlandskärleken. Under somrarna ha utfärder företagits till olika platser.

Huvuduppgiften enligt par. 2 i stadgarna har varit att »på fullt osekterisk basis söka verka för evangeliets spridning bland i London bosatta skan-

dinaver». Denna princip har troget följts hela tiden. Missionen har ock haft glädjen av att se personer af olika stånd, yrken och samfund, som varit på besök i London, deltaga i verksamheten och tala vid mötena. Det har varit frälsningssoldater, predikanter, pastorer, kyrkoherdar, domprostar, ja, ärkebiskop Ekman har ock besökt lokalen ett par gånger och höll vid ett årsmöte högtidstalet.

»Hednavärldens vänner» heter en liten missionskrets, som kom till stånd inom

Westendmissionen för omkring 12 år sedan.

Under en följd av år har denna krets underhållit tvenne infödda evangelister i Kongo.

Sjukbesök har varit en annan verksamhetsgren.

Den svenska avdelningen av

K. F. U. M. i London, vars ordförande Engvall varit, samt K. F. U. K., ha alltid haft sina sammanträden och möten i Westendmissionens lokal.

Med anledning av verksamhetens upphörande hölls Mariebebådelsedag på Westendmissionens lokal en afskedsfest för missionär Engvall med familj. En stor skara svenskar voro närvarande bland vilka märktes generalkonsul D. Danielsson, legationspredikanten pastor J. Lindskog, ingenjör Axel Welin med fru samt fyra

Sällsksamrummet i Westendmissionens lokal.

av de gamla, som voro med, då verksamheten först upptogs.

Sedan kaffe intagits uppe i läsrummet, samlades man i bönesalen, där ingenjör Welin talade om verksamheten under de gångna åren. Han uppläste telegram från vänner i Hamburg samt hälsningar ur ett brev från lektor Waldenström, i vilket även meddelades, att biblioteket med varm hand överlämnades till den nya verksamheten i svenska kyrkan. Ingenjör Welin vände sig ock särskilt till herrskapet Engvall. »Vi komma att mista dem här,» sade han, »och vi komma att sakna dem. Det är med stor glädje, som styrelsen för Skandinaviska Westendmissionen genom mig till herr Engvall och hans familj framgår ett tack för de många år de verkat här och det myckna arbete de utfört bland oss. Samtidigt önska vi dem lycka och välsignelse i rikaste mått och mycken glädje i deras nya verksamhet.»

Som ett synligt bevis överlämnade herr Welin till herrskapet Engvall en plånbok med inneliggande penningsumma under försäkran, att de i London haft, ha och komma att ha vänner. Missionär Engvall tackade rörd för

den vänlighet, som bevisats honom och hans familj, samt uttalade en förhoppning, att arbetet skulle alltmer utvecklas och bliva till välsignelse i de nya lokalerna i svenska kyrkan. Därefter överlämnade missionär Engvall till ingenjör A. Welin en textad adress med ett tack för det arbete denne utfört.

Slutligen talade även legationspastor Lindskog till missionär Engvall och till de ledande krafterna inom verksamheten. Generalkonsul Danielsson tackade för gott samarbete och den hjälp, Engvall vid skilda tillfällen givit honom, samt framhöll, att Engvall även förtjänade fosterlandets tack för sin verksamhet i London, och önskade honom och hans maka välsignelse i fortsättningen.

Sammankomsten avslutades av d:r Georg Palmær med bön.

Söndagen den 2 april hölls det sista mötet i Westendmissionens lokal.

Missionär Engvall vistas under sommaren i Sverige, varefter han till hösten kommer att upptaga en ny sjömansmission i Seaham Harbour i närheten av Sunderland, där behovet av en sådan mission är synnerligen stort.

Ett stort bibeljubileum.

Det är i dessa dagar trehundra år sedan den engelska bibeln, den s. k. »King James» översättning, utkom. Intet mänskligt verk har för den engelsktalande världen varit av sådan betydelse och till så stor välsignelse som detta. Den nämnda översättningen var även så väl och mästerligt utförd, att den tjänat under alla dessa trehundra år och anses ännu såväl för den bästa översättningen av bibeln som den bästa källan för engelska språket, den engelska litteraturens förnämsta klenod. Översättningen utfördes av 54 lärda och andliga män under ledning av d:r Reynolds vid Oxfords universitet. Sju

av dessa dogo, innan verket fullbordades, men det var färdigt 1610 och trycktes av Robert Barker vintern 1610—11. Den har ett språk, rent och starkt, enkelt men högtidligt, och vad dess spridning beträffar, finnes ingen bok, som närmelsevis kan jämföras med densamma. Men detta beror förnämligast därpå, att den är Guds bok och innehåller det livets vatten, som den odödlige människoanden så väl behöver. Den kallas »King James» översättning, därför att den utgavs under denne konungs tid och på hans befallning.

I den amerikanska tidningen »Re-

cord Herald» har en bekant tidningskorrespondent, William E. Curtis, med anledning av detta jubileum med talande siffror gendrivit det påståendet, att bibeln håller på att förlora sitt inflytande och att intresset för densamma är i nedgående. Sålunda har Brittiska och Utländska Bibelsällskapet sedan dess stiftande 1804 utgivit över 222 miljoner exemplar av den Heliga Skrift på 424 olika språk, därav 72,000,000 på engelska språket. Förlidet år utgav det 6,620,000 ex Skotska och irländska föreningar utgävo 2,300,000, det amerikanska bibelsällskapet 2,826,000 ex., de tyska sällskapen omkring 900,000, de holländska och skandinaviska omkring 400,000 och privata utgivare omkring 2,000,000 ex., utgörande ett antal av ungefär 15,000,000 biblar utgivna på ett enda år. Trots all rationalistisk dvärgalåt emot bibeln köptes i fjol 1,000,000 flere exemplar av denna bok än något år förut. Böckernas bok säljes ännu, den dag som i dag är, bäst av alla böcker.

Det amerikanska bibelsällskapet har ensamt utgivit 87,296,182 exemplar av bibeln, sedan det organiserad's, däri inbegripna tio miljoner ex. på olika kinesiska dialekter och två miljoner på japanska, varav nära 300,000 ex. utdelades till japanska soldater under kriget med Ryssland för fyra år sedan. Detta sällskap utgav i fjol det största antal för något år hittills eller 2,826,831 exemplar, av vilka 1,427,247 ex. publicerades i Amerika och 1,399,584 ex. av sällskapets agenter i utlandet, på missions- och andra tryckerier i Turkiet, Syrien, Siam, Kina och Japan. Dessa ha utgivits på 70 olika språk utom engelskan, och då därtill kommer alla de språk, på vilka Brittiska och Ut-

ländska Bibelsällskapet utgiver biblar, så förstår man, att bibeln nu sträcker sig till nästan varje mänsklig varelse, som har ett skriftspråk. Och om han ej har det, så söka missionärerna, så fort de hinna, giva honom ett sådant, och så översätta de bibeln på detsamma, så att den goda boken blivit grundvalen för flera språk, som aldrig förut varit skrivna. Bibeln har varit den första bok, som varit tryckt på varje känt språk, så långt vi nu veta, och flera exemplar ha blivit tryckta av densamma på varje språk än av någon annan bok.

Det har föreslagits, att den amerikanska regeringen och guvernörerna i de olika staterna, måtte på ett lämpligt sätt göra något allmänt erkännande av den betydelse, som King James' översättning av bibeln haft för grundvalen och utvecklingen av landets fria institutioner, att domstolarna måtte erkänna bibeln såsom grundvalen för gudomlig och mänsklig lag och att presidenterna för universitet och lärdomsanstalter över hela landet måtte deltaga i jubileet såsom en erkänsla av den engelska bibeln såsom en mäktig kraft till folkets upplysning och kultur, såsom det ädlaste och bästa i den engelska litteraturen och den mest spridda av alla böcker. Den nämnde tidningskorrespondenten anser detta vara på sin plats, och vilken bibelvän vill icke instämma med honom häri! Det nämnda trehundraårsjubiléet firades i England den 26 mars och skall i Amerika firas den 23 april eller söndagen efter påsk. Det är ett betydelsefullt jubileum, ty vad vore de jämförelsevis lyckliga engelsktalande länderna, om de icke hade denna bok?

En amerikansk penningemans tal till studenter.

Alfred Marling, en rik bankir i New-york, höll i fjol vid det stora student-missionsmötet i Rochester, Amerika,

ett tal till de församlade studenterna. Han slutade med följande varma ord:
»Jag har ett förslag att framställa

till Eder, unga män och unga kvinnor. Jag är redan över medelåldern. Trettio eller fyrtio år har jag tillbragt med att jaga efter guld. Vi äro här några stycken, som tillhöra den s. k. lekmanmissionsrörelsen. I känner nog till densamma. Det är ett antal äldre personer, som slutit sig tillsammans, och vi mena, att vi förr varit förblindade. Den jakt, som vi fört efter den allsmåktiga dollarn, lönar sig icke. Vi vilja nu söka att öva inflytande på personer i samma ställning som vi, de personer nämligen, som råda över en del av Nord-Amerikas 107 biljoner, så att vi få dem till att använda sina penningar för ett verkligt stort och skönt ändamål. Vi vilja så försöka att gottgöra våra missgrepp, ty vi se och förstå, att Jesus Kristus är det enda nödvändiga för världen. Och vi säga nu till missionssällskapens styrelser: Hädanefter vilja vi giva mera regelbundet till missionen, mera efter vår förmåga och mera av verklig nitälskan för saken.

Mitt ärende till Eder är: Skullen icke I, som stån i Eder ungdomskraft,

vilja ingå kompaniskap med oss, om Gud så vill, för livet? Vi giva penningarna, I given Edra liv. Vi äro för gamla att gå ut, våra dagar äro räknade. Viljen I ställa Eder förmåga, Eder begåvning, Eder ungdom, allt, vad I ären och haven, till Jesu Kristi tjänst? Då önska vi äldre, som ha penningarne, få rättighet att sända ut Eder. Det må vara vår öfverenskomelse, till dess döden skiljer oss åt. Låtom oss i dag sluta detta förbund.»

Så talade den amerikanske penningemannen. Även bland oss här i Sverige finnas många, många, som ha gott om penningar, om än icke så mycket som de nordamerikanska penningefurstarne, så dock mycket nog. Tänk, om de skulle komma till samma uppfattning som denne bankir och hans vänner! Tänk, om de ville säga detsamma till våra troende unga män och kvinnor! Det skulle säkert icke bliva utan resultat. Personer, som vilja gå ut, skulle nog finnas, om blott medel finnes. Må var och en betänka sitt ansvar inför missionens Herre!

När och fjärran.

Nytt svenskt sjukhus i Betlehem.

I Svenska Jerusalemsföreningens tidskrift, nr 1 detta år, är infört ett upprop om bidrag till ett nytt, svenskt sjukhus i Betlehem, där som bekant den svenske läkaren doktor Ribbing utövar en betydelsefull verksamhet som läkaremissionär. Vi anföra här ett utdrag ur nämnda uppsats, varav framgår denna verksamhets stora välsignelse. Det heter:

»Tyngdpunkten af det arbete, som genom Svenska Jerusalemsföreningen utföres i det Heliga landet, är förlagd till Betlehem och dess nejder. Där bedrives nu på sjunde året läkaremissionsverksamhet af en svensk läkare, doktor *Gustaf Ribbing*, vilken vid sin

sida har trenne svenska sjuksköterskor. Vid återblicken på den jämförelsevis korta verksamheten kunna vi bekräfta, vad nutidens främste missionskännare vittnat, nämligen att läkaremissionsverksamheten är den mäktigaste hävstången till lyftning av Österns folk upp till den kristna världens plan.

Jordmånen för nämnda verksamhet har i det Heliga landet visat sig vara så god, att verksamheten redan kan sägas vara rotfast där. Ett synligt uttryck af behovet därute och intresset här hemma har givits uti den läkarebostad, som byggts alldeles invid Betlehem på svensk mark.

Sjukdomsnöden i det Heliga landet

är, liksom fattigdomen, fruktansvärd, läkarehjälpen alltför svag och otillräcklig. Den svenska läkaremissionen kom såsom ett bönesvar på en skriande nöd. Vår läkares bostad har varit belägrad av sjuklingar. Deras antal har kunnat uppgå till 150 per dag. Snart nog blev det för läkaren alldeles klart, att ett *egot sjukhus i Betlehem* var det oundgängliga villkoret för arbetets fortgång. Genom sjukas intagande på sjukhus skulle läkaren vinna mycken arbetstid, erhålla ny stadga, ordning och trevnad i arbetet, bliva i tillfälle att noggrannare vårda dem, som behöva en något längre tids vård, samt få ett helt annat personligt inflytande på människorna, än vad som kan ske, när den oroliga, starka människoströmmen flyktigt passerar genom hans mottagningsrum. Ett provisoriskt litet hyrt sjukhem, som under de sista åren varit anordnat, har varit alldeles för otillräckligt och bristfälligt.

Ett nytt sjukhus måste byggas. Tomten till den nya byggnaden är redan köpt. En fjärdedel av byggnadssumman finnes redan inne. Men hela priset torde belöpa sig för ett sjukhus på 50 sängar till omkring 150,000 francs.

Skandinaviska sjömansmissionen i Kotka

har tillsänt oss sin 12:te årsberättelse. Som bekant åtnjuter denna mission ett årligt understöd av 800 kronor från Svenska Missionsförbundet. Att även denna verksamhet har sin stora plats att fylla, framgår bland annat av ett brev från vår missionär E. John Larson i Tiflis till föreståndaren, Henning Sjögren. Missionär Larson vistades nämligen en tid förliden sommar i Kotka och deltog då i verksamheten. Vi göra här ett utdrag ur Larsons brev, som är infört i årsberättelsen.

»Jag visste ej förut, att Kotka är Finlands förnämsta exporthamn för trävaror och besökes av så många

sjöfarande. Det är dock så. En dag i juli räknade jag i hamnen 16 ångare och 17 segelfartyg, vilka alla lastade trävaror. De flesta voro skandinaviska. Det är uppenbart, att en skandinavisk sjömansmission i Kotka har en viktig uppgift att fylla.

Då jag nu härnere i Kaukasien återkallar i minnet, vad jag såg och hörde bland sjömännen, så framträda många angenäma och intressanta tilldragelser för mig. Ofta, då jag befann mig i den hemtrevliga läse- och predikosalen, inträdde en skara käcka sjömän och presenterade sig hövligt som svenskar, norrmän och danskar i broderlig förening. Det gjorde alltid ett gott intryck på mig att bland sjömännen se Nordens tre folk förenade okonstlat och naturligt. Det glädde mig att se sjömannen, antingen han skrev brev, läste tidningar eller böcker, åhörde en predikan, deltog i en kaffefest eller samtalade, uppföra sig bättre, än jag hade föreställt mig. Det ord, som förkunnas bland dem, kan icke komma fåfängt tillbaka.

Den första söndagen i missionssalen står så livligt för mitt minne. Vi hade på f. m. predikan, De närvarande voro mest troende kaptener, vilka hade rest jorden runt flera gånger. Av sådana personer har man mycket att lära. På e. m. hade vi åter predikan, missionsföredrag och kaffefest. Missions-salen var då otillräcklig, så att folket måste taga plats i rummen näst intill. Bön och sång vittnade om, att de närvarande hade prövat på, att Gud är god i nödens tider. Det var en dag av rik uppbyggelse och välsignelse.

En afton kom en del av besättningen på en stor engelsk ångare in i salen. Den bestod af representanter för de nordiska folken samt engelsmän och tyskar. De voro alla så tack-samma över, att vi talade till dem på deras modersmål om det enda nödvändiga och gävo dem goda traktater för resan till Egypten. Jag är van vid att röra mig bland olika folk här-ute i »språkens och folkens» land, och

därför kändes det så hemtrevligt att däruppe i höga Norden få röra sig bland sjömän av flera nationer. Må Gud i fortsättningen rikligen välsigna

verksamheten och giva nåd och kraft att i tro, hopp och kärlek låta den den andliga »fyrbåken» stråla klart bland havets söner i Kotka.»

Missionsberättelser för barn.

Farbror Börrisson berättar.

VII.

Kära unga vänner!

Guds frid!

Jag nämnde i mitt senaste brev om slavplatsen Ponta da Lena. Jag vill nu berätta eder något mera därifrån, som jag fått höra av den engelske missionären Bentley.

Sedan slavhandeln var förbjuden, skulle det vid Ponta da Lena endast köpas upp palmnötskärnor och bambu. En dag kom en portugisisk löjtnant i en liten båt uppför floden. Han ville bese ett av handelshusen vid Ponta da Lena för att förvissa sig om, att man ej fortfarande hade slavsamlingar där för utskেppning. Man visade honom hela faktoriet, men det fanns ingenting att anmärka.

»I det där stora magasinet har jag ännu ej varit», sade han till sist.

»Se då, för all del!» Dörren öppnades och han steg in.

»Vad är det bakom väggen i den där avdelningen?»

»Salt, men se för all del själv efter, så att vi slipa bli besvärade mera på detta sätt.»

Han steg in för att se. Med en smäll slogs dörren igen, och löjtnanten var en fånge för en eller två dagar. En eftermiddag, då han svårt plågades av hunger, bad han ödmjukt om befrielse.

»Vill du avlägsna dig utan vidare, om vi släppa ut dig?»

»Ja.»

Han var villig att lova allting, blott han bleve fri.

De satte honom i hans lilla båt, sedan de tagit bort åror och roder,

och sköto ut honom i strömmen för att driva hjälplös utåt havet för natten.

Så avfärdade de gamla slavhandlarna denna undersökning.

Så sent som på 1860-talet lågo några krigsbåtar för ankar i Bananas hamn på vakt emot slavskepp vid Kongoflodens mynning ut i havet. Det var längesedan något slavskepp infångats. En dag vid middagsbrisen kom en liten vit seglare och svängde in i floden. Det var en fullständig lustjakt — ovanligt att se på denna del av Afrikas kust. Jakten svängde upp förbi krigsbåtarna, sänkte hälsande sin flagga och kastade ankar. Tre män stego i en roddbåt och gingo över till krigsbåtarna. Presentationen var snart gjord. Herrarne sade sig vara ute på en världsomsegling och skulle segla omkring Godahoppssudden till Indien, Kina, Amerikas väst- och ostkust o. s. v.

Sedan inbjödos krigsbåtens officerare till jakten. Champagnen flödade och främlingarne låtsade bli intresserade av att bese Kongofloden. Ponta da Lena hade de hört talas om, men där var ju ingenting att se. Men floden skulle vara intressant. Och så seglade de iväg på sin härliga segelbåt, rik på färger och förgyllning, plyschklädda soffor och luxiös inredning. Deras färd gick emellertid direkt till Ponta da Lena, och den natten var det ej mycken sömn ombord. Plyschsofforna skaffades undan och skeppet fylldes med slavar. Nästa dag var seglaren tillbaka vid Banana, men styrde då omedelbart till sjöss, ännu en gång hälsande krigsbåtarna med flaggan till

avsked. Efter en lång resa hamnade den vid Kuba, där de då överlevande slavarne såldes för ett högt pris.

År 1877 brändes ett portugisiskt handelshus. Där voro många infödda, som fångats till slavar, instängda på en gård. På dessa skyldes nu eldsvådan. Flera vita skyndade till och sköto på de arma, tills endast ett 40-tal voro kvar. Dessa skickades, hopkopplade i en tung kedja, till en John Scott i Boma. Då denne läst brevet, som följde med sändningen, utropade han: »Varför ha de sänt hit dessa uslingar till mig! Jag vill ej ha dem att bränna upp min station eller lära mitt folk att göra det.»

»Vad skola vi då göra dem dem?»

»Kasta dem i floden som en varning för andra.» — Och de tunga kedjorna drogo alla till botten.

Efter ett par dagar kom en engelsk kanonbåt dit och kastade ankar, eme-

dan officerarne ville njuta av Scotts gästvänlighet, som vid sådana tillfällen var storartad. Efter någon dag skulle båten lyfta ankar och — o ve! med detta följde kedjorna och de dränkta slavarnas kroppar. Scott flydde och gömde sig i det höga gräset. Befallning om arrestering utfärdades. Men då man ej fann honom under ett helt år och officerarne utbyttes mot andra, som ej kände till saken, förföll arresteringsordern, och nästa kanonbåt, som anlände, betjänade sig åter av Scotts gästfrihet.

Vi få nu sluta med dessa drag ur slaveriets obeskrivliga elände.

Hjärtliga hälsningar till alla kära vänner därhemma. Vi må gott, Gud vare lov, och bedja Gud för de arma slavarnas land.

C. N. Börrisson.

Kinkenge den 2 mars 1911.

Förteckning över evangelister, skolbarn och byskolor i Kongo samt deras underhållare.

(Forts.)

Kinkenge station.

Byskolor:	Underhållare:
Kindamba	Bohusläns missionsförening.
Kimbaku	Missionsvänner i Barnarp.
Kimianzi	Barnens syförening i Bollnäs.
Kibangu	Grillby kristliga ungdomsförening.
Kimwela	Karin Lundblad och söndagsskolbarn i Jonsered.
Mamboma	Karlshamns ungdomsförening.
Kikonza	Kållandsö missionsförening.
Yidi	Lene, Forsnors och Rörmyrens krets' syförening.
Kinsaku	Mjölby missionsförenings söndagsskolbarn.
Kingimbi	Nybro missionsförening.
Mbamba	Fröken A. Sundström, Södertelje.
Lukuti	Södra Ny missionsförening.
Kimwanda	Sannaheds ungdomsförening.
Kitolongo	Vretstorps ungdomsförening.
Kimpambu	Vamlingbo ungdomsförening.
Luangu	Vingåkers ungdomsförening.
Mbinda	Vasselhyttans jungfruförening.
Kinsimba	Östra Eneby missionsförening.
Kisiasia	Missionsvänner i Vamlingbo.